

Sladkosť zabúdania

KRISTIN HARMELOVÁ

Sladkosť zabúdania

Sladkosť zabúdania

KRISTIN HARMELOVÁ

Original title: Kristin Harmel: THE SWEETNESS OF FORGETTING
Copyright © Kristin Harmel, 2012
All rights reserved.

Cover design by Chelsea McGuckin
Cover photography © Lee Avison/Trevillion Images, Directphoto
Collection/Alamy Stock Photo and Lee Avison/Arcangel

Translation © Barbora Al Zafari, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otilia Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0467-8

Venujem starej mame a starému otcovi z Weymouthu.

„Boh z jedného urobil celé ľudské pokolenie.“

– SVĚTÉ PÍSMO, SKUTKY APOŠTOLŮV 17, 26

„Svieca jedného človeka je svetlom pre mnohých.“

– TALMUD, TRAKTÁT ŠABAT

„Všetky stvorenia Boha sú jeho rodinou a Bohu je najmilší ten, kto koná najviac dobra jeho stvoreniam.“

– PROROK MOHAMED

Prvá kapitola

Ulica za cukrárňou je tichá, pokojná a v polhodine tesne pred východom slnka, keď sa štíhle prsty svitania práve dostávajú nad obzor, takmer verím tomu, že som jediný človek na svete. Je polovica septembra, čo v mestečkách na Cape Cod znamená, že turisti odišli domov, Bostončania na sezónu zatvorili svoje letné domy a ulice nadobudli pustý charakter nepokojného sna.

Lístie začína meniť farbu a ja viem, že o niekoľko týždňov bude odrážať tlmené odtiene západu slnka, hoci väčšine ľudí ani nenapadne prísť obdivovať jesenné lístie práve sem. Milovníci listov si to zamieria do Vermontu, do New Hampshire alebo do Berkshires v západnej časti nášho štátu, kde duby a javory vymaľujú svet ohnivou červenou a sýtou oranžovou farbou. V tichu mimo sezóny na Cape Cod sa však budú trávy na pobreží, povievajúce vo vetre, s pribúdajúcimi dňami sfarbovať dozlata, vtáky migrujúce z Kanady na juh budú odpočívať vo veľkých krdľoch a močiare sa zmenia na akvarelové ťahy štetcom. A ja sa budem ako vždy pozeráť na svet z okna cukrárne Severka.

Nepamätám si, kedy som sa tu, v podniku mojej rodiny, necítila viac doma ako v malom žltom domčeku pri zálive, v ktorom som vyrastala a do ktorého som sa po rozvoде musela vrátiť.

Rozvod. To slovo mi znie v ušiach stále dookola a opäť navodzuje pocit zlyhania, keď sa pokúšam otvoriť dvierka rúry jednou nohou, žonglovať s dvoma veľkými plechmi s miniatúrnymi škoricovými koláčikmi v rukách a zároveň sledovať prednú časť cukrárne. Vložím koláčky do rúry, súčasne vytiahnem plech s croissantmi, bokom pribuchnem dvierka, a znova mi napadne, že úsilie všetko zvládnuť znamená len to, že máte stále zamestnané obe ruky. V tomto prípade doslova.

Tak veľmi som chcela zostať vydatá, najmä pre Annie. Nechcela som, aby moja dcéra vyrastala v domove, kde by sa cítila zmätená zo svojich rodičov, ako som sa cítila ja, keď som bola dieťa. Priala som si pre ňu viac. Ale život sa nikdy nevyvíja tak, ako si ho naplánujete, však?

Zvonček nad vchodovými dverami sa ozve práve vo chvíli, keď z plechu skladám nadýchané maslové croissanty. Pozriem sa na časovač na druhej rúre. *Vanilkové košíčky musím vybrať o necelých šesťdesiat sekúnd, čo nestihnem, ak pôjdem dopredu, pomyslím si.*

„Hope?“ ozve sa hlboký hlas od dverí. „Si tam vzadu?“

S úľavou si vydýchnem. Aspoň zákazník, ktorého poznám. Niezeby som nepoznala takmer každého, kto zostane v meste po tom, čo turisti odídu domov.

„Hneď som tam, Matt!“ zakričím.

Natiahnem si kuchynské rukavice, tie žiarivo modré s vyšitými koláčikmi na okrajoch, ktoré mi Annie kúpila vlni na tridsiate piate narodeniny, a vytiahnem vanilkové košíčky z rúry. Zhlboka sa nadýchnem, ich sladká vôňa ma na chvíľu vráti do detstva. Moja *mamie* – po francúzsky stará mama – založila cukráreň Severka pred šesťdesiatimi rokmi, niekoľko rokov po tom, čo sa aj so starým otcom presťahovala na Cape Cod. Vyrastala som tu, učila som sa piecť pod jej vedením, keď mi trpezlivo vysvetľovala, ako sa miesi cesto, prečo kysne a ako z tradičných, ale aj z nečakaných kombinácií ingrediencií zhotoviť cukrovinky, o ktorých každý rok píšu v *Boston Globe* a v *Cape Cod Times*.

Položím koláčiky na chladiacu mriežku a namiesto nich vlo-
žím do rúry dva plechy anízovo- feniklových sušenok. Pod ne, na
spodný rošt, zasuniem plech s dávkou polmesiačikov z mandľové-
ho cesta ochuteného vodou z pomarančových kvetov, posypaných
škoricou a uzavretých v lístkovom ceste vytvarovanom do jemne
zahnutých rožtekov.

Zatvorím dvierka rúry a oprášim si ruky od múky. Zhlboka
sa nadýchnem, nastavím digitálny časovač a vyjdem z kuchyne
do jasne osvetlenej cukrárne. Bez ohľadu na to, ako veľmi som
unavená, keď idem vítať zákazníkov, vždy sa usmievam. S Annie
sme cukráreň vymaľovali minulú jeseň, keď obchody išli pomaly,
a ona vybrala princeznovskú ružovú s bielym lemovaním. Nieke-
dy mám pocit, akoby sme žili vnútri jedného z mojich koláčikov.

Matt Hines sedí na stoličke oproti pultu, a keď ma zbadá, vy-
skočí a usmeje sa.

„Ahoj, Hope!“ pozdraví ma.

Opätujem mu úsmev. Matt bol kedysi na strednej škole môj
frajer. Rozišli sme sa pred odchodom na rozdielne vysoké školy.
Ja som sa po niekoľkých rokoch vrátila s bakalárskym titulom,
neužitočnou polovicou právnického vzdelania, s novým manže-
lom a malou dcérkou a odvtedy sa s Mattom iba kamarátim.
Od môjho rozvodu ma síce niekoľkokrát pozval na rande, ale ja
som si takmer s prekvapením uvedomila, že sme jeden druhého
prerástli. Je ako obľúbený starý sveter, ktorý mi už nepasuje. Život
vás zmení, aj keď si to počas neho neuvedomujete, a ukáže sa, že
uplynulé roky už nemôžete vziať späť. Zdá sa však, že Matt to
nechápe.

„Ahoj, Matt!“ snažím sa znieť neutrálne a priateľsky. „Môžem
ti ponúknuť šálku kávy? Na účet podniku, keďže si musel čakať.“
Nečakám na odpoveď a rovno mu jednu nalejem. Presne takú,
akú má rád: dva cukry a smotana, v tégliku, aby stihol prísť do
miestnej banky, kde je regionálnym viceprezidentom, a vybaviť
si nevyhnutné záležitosti, kým otvorí prevádzku. Keďže pracuje

len o dva bloky ďalej na Hlavnej ulici, zastaví sa tu raz alebo dvakrát do týždňa.

Matt prikývne a s úsmevom odo mňa prijme kávu.

„Čo ti ešte môžem ponúknuť?“ spýtam sa a ukážem na sklennú vitrínu s koláčikmi. Som tu už od štvrtej, a aj keď ešte nemám všetko hotové, čerstvo napečených produktov je tam už dosť. Siahnem po miniatúrnom koláčiku z lístkového cesta naplneného citrónovo-mandľovou plnkou a potreťého ružovou vodou s medom. „Čo tak mandľový koláčik?“ navrhnem a podám mu ho. „Viem, že ich máš rád.“

Zaváha iba na sekundu, kým po ňom siahne. Zahryzne doň a privrie oči. „Hope, ty si sa pre to narodila,“ konštatuje s plnými ústami, a hoci viem, že je to kompliment, jeho slová ma tvrdo zasiahnu, pretože to som vôbec nemala v úmysle. Nie je to život, aký som si predstavovala, a Matt to vie. Ale moja stará mama ochorela, mama zomrela a ja som už nemala na výber.

Odoženiem tie slová z mysle a tvárim sa, že ma netrápia, keď Matt odrazu povie: „Vlastne som sa dnes ráno prišiel s tebou o niečom porozprávať. Môžeš si ku mne na chvíľu sadnúť?“

Jeho úsmev pôsobí trochu umelo, uvedomím si zrazu. Prekvapí ma, že som si to nevšimla skôr.

„Hm...“ Pozriem sa späť ku kuchyni. Polmesiačiky posypané škoricou musím čoskoro vybrať z rúry, no mám ešte pár minút, kým sa ozve časovač. V túto skorú rannú hodinu v cukrárni nikto iný nie je. Pokrčím plecami. „Áno, dobre, ale iba na chvíľu.“

Nalejem si šálku čiernej kávy, dnes už tretiu, a posadím sa na stoličku oproti Mattovi. Opriem sa o stôl a pripravím sa na to, že ma pozve na ďalšie rande. Nikdy neviem, ako na to reagovať. Sústreďenie sa na manžela a dcéru celé roky ma stálo väčšinu bývalých priateľstiev, takže sebecky nechcem stratiť ešte aj Matta. „Čo sa deje?“

Z toho, ako sa pred odpoveďou odmlčí, okamžite nadobudnem pocit, že niečo nie je v poriadku. Možno preto, lebo som

si v poslednom čase zvykla na zlé správy. Mama mala rakovinu. Starú mamu postihla demencia. Môj manžel sa rozhodol, že už nechce byť mojím manželom. Preto ma prekvapí, keď sa Matt spýta: „Ako sa má Annie?“

Pozorne sa naňho zahľadím a srdce sa mi zrazu rozbúši, pretože sa zľaknem, či vie niečo, čo ja nie. „Prečo? Čo sa stalo?“

„Len ma to zaujíma,“ povie Matt rýchlo. „Som milý. Nadväzujem rozhovor.“

„Aha,“ odvetím s úľavou, že neprišiel ako posol zlých správ. Neprekvapilo by ma, keby som sa dozvedela, že moju dcéru prichytili pri nejakej hlúposti, napríklad pri krádeži v obchode alebo pri sprejovaní školských múrov. Odkedy sme sa s jej otcom rozišli, je iná – neprestajne nervózna a nahnevaná. Viackrát som s pociťom viny prehľadala jej izbu s podozrením, že nájdem cigarety alebo drogy, ale zatiaľ jediným dôkazom zmeny mojej Annie je jej ustavične zlá nálada a podráždenie. „Prepáč,“ ospravedlním sa Mattovi. „Stále čakám, že sa ešte niečo pokazí.“

Odvráti zrak. „Čo keby sme dnes zašli spolu na večeru?“ spýta sa. „Len ty a ja. Annie bude u Roba, však?“

Prikývnem. S mojím bývalým sa delíme o starostlivosť o dieťa rovnakým dielom, čo je dohoda, ktorá sa mi nepáči, lebo som presvedčená, že Annin život je jej vinou menej stabilný. „Ja neviem, Matt,“ poviem. „Len si myslím...“ Hľadám slová, ktoré by ho nezranili. „Myslím si, že je to azda príliš skoro. Rozvod je ešte taký čerstvý a Annie sa naozaj trápi. Asi bude lepšie, ak jednoducho...“

„Je to len večera, Hope,“ preruší ma Matt. „Nepožiadam ťa o ruku.“

Líca mi zahoria. „Samozrejme, že nie,“ zamrmlam.

Zasmeje sa a chytí ma za ruky. „Uvoľni sa, Hope.“ Zaváham, a tak s miernym úsmevom dodá: „Musíš predsa jesť. Čo povieš?“

„Dobre teda,“ súhlasím a v tej chvíli sa otvoria vchodové dvere a do cukrárne vojde Annie s batohom prehodeným cez plece

a s tmavými slnečnými okuliarmi na očiach, hoci sa ešte nerozbrieždilo. Zastaví sa, chvíľu na nás hľadí a ja hneď viem, na čo myslí. Odtiahnem ruky od Matta, ale už je neskoro.

„Skvelé,“ zahundre. Strhne si slnečné okuliare, prehodí si dlhé zvlínené blond vlasy cez plece a uprie na nás pohľad, ktorý jej hlboké sivé oči robí ešte búrlivejšími ako zvyčajne. „Chystali ste sa akože začať sa bozkávať, keby som sem neprišla?“

„Annie,“ napomeniem ju a postavím sa. „Nie je to tak, ako to vyzerá.“

„Ako myslíš,“ zamrmle. Jej nová obľúbená fráza.

„Nebuď na Matta hrubá,“ upozorním ju.

„Ako myslíš,“ zopakuje a tentoraz na zdôraznenie vyvráti oči. „Budem vzadu. Takže sa môžete vrátiť k tomu, čo ste práve robili.“

Bezradne sa za ňou pozerám, ako prechádza cez lietacie dvere do kuchyne. Počujem, ako hodí batoh na kuchynskú linku, jeho váha zarachotí antikorovými miskami, ktoré tam mám poukladané, až mnou trhne.

„Prepáč,“ vzdychnem si a otočím sa späť k Mattovi. Hľadí smerom, ktorým zmizla Annie.

„To je teda číslo,“ podotkne.

Prinútím sa do smiechu. „Veď vieš, deti.“

„Úprimne povedané, neviem. A nechápem, ako to vydržíš.“

Prísne sa naňho zahľadím. Ja sa môžem cítiť otrávená náladami svojej dcéry, ale on nie. „Len prežíva ťažké obdobie,“ vysvetlím mu. Pozriem sa smerom ku kuchyni. „Rozvod bol pre ňu ťažký. A pamätáš si na siedmu triedu. Nie je to práve najľahší ročník.“

Matt sa postaví. „No spôsob, akým jej dovoľíš, aby sa s tebou rozprávala...“

Stisne mi žalúdok. „Prajem ti pekný deň, Matt,“ precedím cez zuby zovreté tak pevne, až to bolí. Skôr než stihne odpovedať, odvrátim sa a zamierim do kuchyne v nádeji, že pochopí, že má okamžite odísť.

* * *

„Nesmieš byť hrubá na zákazníkov,“ napomeniem Annie, vchádzajúc do kuchyne. Je ku mne otočená chrbtom a mieša niečo v miske – zjavne cesto na červené zamatové koláčiky. Pomyslím si, že ma zase ignoruje, keď si všimnem, že má v ušiach slúchadlá. Ten prekliaty iPod.

„Haló!“ poviem hlasnejšie. Stále žiadna odpoveď, tak k nej pristúpim zozadu a vytiahnem jej slúchadlo z ľavého ucha. Vyskočí a otočí sa na mňa s planúcimi očami, ako keby som jej dala zaucho.

„Aký máš problém, mami?“ osopí sa na mňa.

Zlosť v jej tvári ma zaskočí a na chvíľu stuhnem, pretože v nej stále vidím to sladké dievčatko, ktoré mi liezlo na kolená a počúvalo starej mamine rozprávky, dievčatko, ktoré si po každom odretom kolene prišlo ku mne po útechu, dieťa, ktoré mi vyrábalo šperky z plastelíny a trvalo na tom, aby som ich nosila do práce. Ešte tam niekde je, ale skrýva sa za odmietavou maskou. Kedy sa tak zmenila? Chcela by som jej povedať, že ju mám rada a že si želám, aby sme sa nemuseli takto hádať, ale namiesto toho počujem samu seba, ako chladne hovorím: „Nevravela som ti, aby si sa do školy nemaľovala, Annie?“

Prižmúri na mňa svoje prehnane namaľované oči a zašklabí sa príliš červenými perami. „Otec povedal, že je to v poriadku.“

V duchu preklájam Roba. Zdá sa, že si dal za úlohu podkopávať všetko, čo poviem.

„No ja ti vravím, že nie je,“ vyhlásim rozhodne. „Takže choď na toaletu a utri si to.“

„Nie!“ odsekne Annie. Vzдорovito si založí ruky v bok. Pozerá sa na mňa a ešte si neuvedomuje, že si na džínsy rozmazala červené zamatové cesto. Som si istá, že aj to bude moja chyba, keď na to príde.

„Nebudem o tom diskutovať, Annie,“ zahriaknem ju. „Urob to hneď, inak máš domáce väzenie.“

Vnímam svoj ľadový tón a pripomína mi to moju matku. Na moment sa za to znenávidím, no neuhnem pohľadom.

Annie prvá odvráti zrak. „Ako myslíš!“ Strhne zo seba zásteru a hodí ju na zem. „Ani by som tu nemala pracovať!“ vykrikuje a rozhodí rukami. „Na to je zákon proti detskej práci!“

Zagúľam očami. Túto diskusiu sme mali už hádam tisíckrát. Nepracuje tu za výplatu. Je to náš rodinný podnik a očakávam, že mi bude pomáhať, tak ako som ja pomáhala mame, keď som bola malá, tak ako mama pomáhala mojej starej mame. „Už ti to nebudem vysvetľovať, Annie,“ poviem pevným hlasom. „Chcela by si radšej kosiť trávnik a robiť všetky práce okolo domu?“

Zamieri na toaletu. „Nenávidím ťa!“ zakričí na mňa predtým, než zmizne za dverami.

Tie slová ma zasiahnu do srdca ako dýka, hoci si pamätám, ako som ich kričala na vlastnú mamu, keď som bola v Anninom veku.

„Ako inak,“ zamrmlam a zdvihnem misku s cestom a drevenú varechu, ktorú nechala na pulte. „Nič nové pod slnkom.“

O pol ôsmej, keď sa Annie chystá odísť pešo štyri bloky do Sea Breeze Junior High, sú všetky koláčiky upečené a cukráreň plná stálych zákazníkov. Z rúry rozvoniava čerstvá Rosina štrúďľa, plnená jablkami, mandľami, hrozienkami, kandizovanou pomarančovou kôrou a škoricou, a vôňa sa upokojujúco šíri v priestore. Kay Sullivanová a Barbara Koontzová, dve osemdesiatročné vdovy, ktoré bývajú cez ulicu, sedia pri stole najbližšie k dverám a zahĺbené do rozhovoru popíjajú kávu. Gavin Keyes, ktorého som si najala, aby mi v lete pomohol urobiť dom mojej matky opäť obývatelným, sedí pri stole vedľa nich, chlipká kávu, pochutnáva si na zákusku *éclair* a prezerá si výtlačok *Cape Cod Times*. Derek Walls, ovdovený otec, ktorý žije na pláži, sedí v kúte so svojimi štvorročnými dvojčatami Jayom a Merri, z ktorých každé líže polevu z vanilkového košíčka, hoci je ešte len čas raňajok. A Emma Thomasová, päťdesiatnička, ktorá sa

v hospici starala o mamu, keď umierala, stojí pri pulte a vyberá si niečo chutné k čaju.

Práve balím pre ňu do škatuľky čučoriedkový mafin, keď okolo mňa prejde Annie v kabáte a s batohom prehodeným cez plece. Natiahnem ruku a chytím ju za druhé plece, skôr ako mi stihne ujsť.

„Ukáž mi tvár!“ prikážem jej.

„Nie,“ zamrmle a skloní hlavu.

„Annie!“

„Ako myslíš,“ vzdorovito zahundre. Keď zdvihne zrak, zbadám, že si naniesla čerstvú vrstvu maskary na riasy aj ten odporný rúž na pery. Zdá sa mi, že si pridala aj vrstvu lícenky úplne mimo lícných kostí.

„Hneď si to zotri, Annie!“ hovorím. „A nechaj ten mejkap tu.“

„Nemôžeš mi ho vziať,“ odvrkne. „Kúpila som si ho za vlastné peniaze.“

Obzriem sa okolo seba a uvedomím si, že v cukrárni zavládlo ticho, okrem Jaya a Merri, ktorí štebotajú v kúte miestnosti. Gavin sa na mňa znepokojene pozerá a staršie dámy pri dverách prekvapene vyvaľujú oči. Zrazu sa cítim trápne. Je mi jasné, že vyzerám ako miestna úbožiačka, lebo som dovolila, aby sa moje manželstvo rozpadlo. Všetci si myslia, že Rob je dokonalý a že som mala šťastie, že si ma vôbec vzal. Teraz sa zdá, že zlyhávam aj v rodičovstve.

„Annie,“ precedím cez zaťaté zuby. „Urob to hneď. A tentoraz máš domáce väzenie za to, že si ma neposlúchla.“

„Najbližších pár dní zostanem doma s otcom,“ vyhlási a škodoradostne sa usmeje. „Nemôžeš mi dať domáce väzenie. Už tam nebývaš.“

Stažka preglgnem. Nechcem však, aby vedela, že ma jej slová zranili. „Fantastické,“ pozriem sa jej priamo do očí. „Takže hneď ako sa vrátiš do môjho domu, máš domáce väzenie.“

Zahundre si niečo popod nos, obzrie sa okolo seba a zdá sa, že si uvedomuje, že sa na ňu všetci pozerajú. „Ako myslíš,“ zamrmle a zamieri na toaletu.

Vydýchnem si a otočím sa späť k Emme. „Ospravedlňujem sa,“ poviem skrúšene. Keď sa znova načiahnem po škatuľku s mafinom, všimnem si, že sa mi trasú ruky.

„Moja milá, vychovala som tri dievčatá,“ snaží sa ma upokojiť. „Neboj sa. Bude to lepšie.“

Zaplatí a odíde. Pani Koontzová a pani Sullivanová, ktoré chodia do cukrárne od jej otvorenia pred šesťdesiatimi rokmi, vstanú a vymotkajú sa z dverí, každá opierajúc sa o palicu. Aj Derek s dvojčatami sa chystá na odchod, a tak vyjdem spoza pultu, aby som odniesla taniere z ich stola. Pomôžem Merri zapnúť kabátik, zatiaľ čo Derek zapína zips na Jayovej bunde. Merri mi poďakuje za koláčik a ja im zamávam na rozlúčku.

Onedlho vyjde Annie z toalety, tvár má nenalíčenú. Na jeden zo stolov hodí tubu s maskarou, rúž a nádobku s líčenkou a zaškerí sa na mňa. „Si spokojná?“ spýta sa.

„Nadmieru spokojná,“ odpoviem sucho.

Chvíľu tam stojí a vyzerá, že mi chce niečo povedať. Pripravujem sa na nejakú sarkastickú urážku, takže ma prekvapí, keď sa len jednoducho spýta: „Kto je vlastne Leona?“

„Leona?“ Pátram v pamäti, ale márne. „Neviem. Prečo? Kde si to meno počula?“

„*Mamie* ma stále tak volá,“ vysvetlí. „A je pritom veľmi smutná.“

Začudujem sa. „Ty chodíš za *mamie*?“ Po smrti mojej matky pred dvoma rokmi sme museli starú mamu presťahovať do domova s opatrovateľskou službou. Jej demencia sa rýchlo zhoršovala.

„Áno,“ prikývne Annie. „A čo má byť?“

„Ja... Len som o tom nevedela.“

„No, niekto tam chodiť musí,“ upozorní ma.

Som si istá, že sa mi na tvári odrazil pocit viny, lebo Annie sa zatvári víťazoslávne.

„Mám veľa práce s cukrárňou, Annie,“ usilujem sa vyhovoriť.

„Ja si vždy nájdem čas,“ odvrkne. „Keby si trávila menej času s Mattom Hinesom, hádam by si mohla tráviť viac času s *mamie*.“

„Medzi mnou a Mattom nič nie je.“ Zrazu si ostro uvedomujem prítomnosť Gavina, ktorý sedí o pár metrov ďalej, a pocítim, ako mi horia líca. Posledná vec, ktorú potrebujem, je, aby celé mesto vedelo o mojom súkromnom živote. Alebo jeho nedostatku, podľa okolností.

„Ako myslíš,“ utrúsi Annie a zagúľa očami. „Ale aspoň *mamie* ma má rada. Stále mi to hovorí.“

Usmeje sa na mňa a ja viem, že by som jej mala povedať *Zlatko, aj ja ťa mám rada* alebo *Tvoj otec a ja ťa veľmi ľúbime*, prípadne niečo v tom zmysle. Nie je to to, čo by každá dobrá matka urobila? Namiesto toho, pretože som hrozná matka, mi z úst vyjde: „Áno? No mne to znie, ako keby hovorila ‚Mám ťa rada‘ niekomu, kto sa volá Leona.“

Annie zvesí sánku a chvíľu na mňa hľadí. Zatúžim si ju pritiahnuť k sebe a povedať jej, že ma to mrzí a že som to tak nemyslela. Ale skôr než mi dá šancu napraviť to, otočí sa na päte a vykročí z dvier, no ešte predtým zbadám, ako sa jej v kútikoch očí lesknú slzy. Neobzrie sa.

Srdce ma bolí, keď hľadím smerom, ktorým zmizla. Sadnem si na jednu zo stoličiek, ktoré pred pár minútami uvoľnili dvojčatá, a položím si hlavu do dlaní. V ničom sa mi nedarí, ale najviac zo všetkého zlyhávam v komunikácii s ľuďmi, ktorých milujem.

Neuvedomím si, že nado mnou stojí Gavin Keyes, kým neucítim na pleci jeho ruku. Prekvapene zdvihnem hlavu a zistím, že hľadím priamo na malú dierku na stehne jeho vyblednutých džínsov. Na okamih mám zvláštne nutkanie ponúknuť sa, že mu ju zaplátam, ale to je smiešne. V používaní ihly a nite nie som o nič lepšia ako v tom, ako byť dobrou matkou alebo zostať vydatá. Pokrútim hlavou a pohľadom prejdem hore, cez modrú kockovanú flanelovú košeľu na tvár, ktorú mu na silnej čelusti lemuje tmavé strnisko. Jeho hustá štica tmavých vlasov vyzerá, akoby sa už niekoľko dní nečesal, ale namiesto toho, aby pôsobil neupravené, vyzerá naozaj dobre, a to spôsobom, ktorý ma

znepokojuje. Jeho jamky, keď sa na mňa mäkko usmieva, mi pripomínajú, aký je mladý. *Dvadsaťosem*, pomyslím si, *možno dvadsaťdeväť rokov*. Zrazu sa cítim ako starena, hoci som len o sedem či osem rokov staršia. Aké by to bolo, byť taký mladý, bez skutočných povinností, bez predčasne narodenej dcéry, ktorá vás nenávidí, bez krachujúceho podniku, ktorý treba zachraňovať?

„Neobviňuj sa,“ prehovorí. Potľapká ma po chrbte a odkašle si. „Tvoja dcéra ťa ľúbi, Hope. Si dobrá mama.“

„Áno, ehm... ďakujem,“ poviem a odvrátim zrak. Iste, počas mesiacov, keď pracoval na mojom dome, sme sa vídali takmer každý deň, a keď som sa popoludní vrátila z práce, často som nám pripravila limonádu a sedela som s ním na verande, pričom som sa zo všetkých síl snažila vyhnúť sa pohľadu na jeho opálené bicepsy. Ale on ma nepozná. Určite nie dosť dobre na to, aby ma mohol súdiť ako matku. Keby ma poznal tak dobre, vedel by, ako som zlyhala.

Opäť ma chápavo potľapká. „Myslím to vážne,“ dodá.

Potom aj on odíde a nechá ma úplne samu v mojom ružovom koláčiku, ktorý mi zrazu pripadá veľmi horký.

Druhá kapitola

V ten deň zavriem cukráreň skôr, aby som si vybavila niekoľko záležitostí. Hoci slnko ešte nezapadlo, keď sa o štvrt' na sedem vraciam domov, v domčeku, ktorý sa zo všetkých síl snažím považovať za svoj, je tmavo a depresívne.

Ticho vnútri je priam ohlušujúce. Až do minulého roka, keď ma Rob tesne pred Vianocami prekvapil oznámením, že sa chce rozviesť, som sa na návrat domov tešila. Bola som hrdá na náš spoločný život, ktorý sme si vytvorili v solídnej viktoriánskej budove s výhľadom na záliv Cape Cod Bay, východne od verejnej pláže. Sama som vymaľovala interiér, vykachličkovala kuchyňu a chodbu, položila som drevené podlahy na poschodí aj v obývačke a vysadila som predzáhradku modrými hortenziami a ružovými ružami, ktoré vynikali na pozadí bielych obkladových dosiek.

A potom, keď som bola so všetkým hotová, konečne pripravená oddýchnuť si vo svojom dome snov, Rob si ku mne sadol a tichým hlasom mi oznámil bez toho, aby sa mi pozrel do očí, že aj on je hotový. Skončil s naším manželstvom, skončil so mnou.

V priebehu troch mesiacov, keď som sa ešte spamätávala z matkinej smrti na rakovinu prsníka a z rozhodnutia umiestniť *mamie* do domova s opatrovateľskou službou, som zistila, že sa sťahujem

späť do matkinho domu, ktorý sa mi dovtedy nepodarilo predať. O niekoľko mesiacov som vyčerpaná a znechutená podpísala všetky rozvodové papiere, túžiac len po tom, aby som to už mala za sebou.

Pravda bola taká, že som sa cítila otupená a prvýkrát som pochopila niečo, nad čím som sa po celý svoj život pozastavovala: ako to, že moja matka dokázala zostať taká chladná, pokiaľ išlo o mužov. Nikdy som nepoznala svojho otca, dokonca mi neprezradila ani jeho meno. Iba raz mi stroho povedala: „Odišiel. Už dávno. Nevedel, že existuješ. Rozhodol sa sám.“ A keď som vyrastala, vždy mala frajerov, s ktorými trávila všetok svoj čas, ale nikdy si ich nepripustila k telu. Keď ju po čase každý z nich opustil, len pokrčila plecami a konštatovala: „Je nám bez neho lepšie, Hope. Veď to vieš.“

Vždy som si myslela, že je bezcitná, hoci neskôr som si už dokázala priznať, že som sa tešila na tie krátke obdobia medzi jej chlapmi, keď som ju mala na pár týždňov iba pre seba. Teraz si želám, aby som to pochopila skôr, dostatočne zavčasu na to, aby som to s ňou mohla prediskutovať. *Konečne tomu rozumiem, mami. Ak ich k sebe nepustiš, ak ich nemáš skutočne rada, nemôžu ti ublížiť, keď odídu.* Ale ako na mnohé iné veci v mojom živote, aj na to už bolo neskoro.

Kým som sa osprchovala, zmyla si z vlasov a z pokožky múku a cukor, hodiny ukazujú pár minút pred siedmou. Viem, že by som asi mala zavolať Annie k Robovi a ospravedlniť sa jej za to, ako sme sa v cukrárni rozišli, ale nedokážem sa do toho prinútiť. Okrem toho sa obávam, že s ním pravdepodobne robí niečo zábavné a môj telefonát by jej to len pokazil. Bez ohľadu na môj názor na Roba musím uznať, že sa k Annie väčšinou správa dobre. Zdá sa, že sa k nej dokáže dostať tak, ako sa mi to už dlho nepodarilo. Prekážalo mi, že keď som ich občas sledovala, ako sa spolu sprisahanecky smejú, žiarlila som, no zároveň som sa tešila za Annie. Akoby si vytvárali nový rodinný portrét, v ktorom ja už nie som.